

Anga Mária
Az ég alól

Hová induljak, merre?
 Meddig vándoroljak még,
 hogy lakatlan szigeteimet
 elhagyjam végleg?

Fákat ültetek éjszakánként,
 hogy elrejtőzzem az évszakok elől,
 de azok rám találnak zúgó esőkkel.

Agyaraikkal felém fordulnak
 a téli fák: éjszakai kísértetek
 ablakom előtt, megismerik
 fehér ingemet, kivisznek a szélbe,
 hajamat hurcolják ágaikra lombkoronának.
 Gyökereikbe kapaszkodom,
 a föld mélyéből vigyáz rám apám,
 felém fordítja a Holdat.

Tenyerem kérgesedik,
 nem veszed észre, hogy integetek,
 hogy neked integetek,
 kiáltani nem tudok,
 ha mást nem is, sírásomat
 meghallhatnád. Innen az ég alól.

Bölcsőágyamat...

Bölcsőágyamat elfelejti anyám,
 panaszomat nem hallja, konyhánkat
 éjszakánként a hideg tél eszi,
 minden csillagot elvisznek
 a bérházak közé rekedt hajnalok.

Előre tervezett az élet,
 holdfogyatkozás van minden éjszaka,
 gyerekjátéknak csont és kő marad,
 összeszorítja kiszáradt száját a föld,
 bölcsőágyamat elfejti anyám,
 szavaimat nem hallja, konyhánkat
 éjszakánként a hideg tél eszi.

Sebestény-Jáger Orsolya
Ábrahám

(1Móz 17)

Csak adnád meg nekünk Ábrahám hitét
 e szétforgácsolt, szilánkos ég alatt,
 ki lovak s tevék szusszanásinak
 ősidők óta ismerője vagy.

Csak rejtenéd áldott kezeddél
 mások elől legbensőbb szobánk,
 így kósza utakra kóborló álmaink,
 el, csak a tűnődő égnek mondanánk.

Csak adnád meg nekünk Ábrahám hitét,
 oly egyszerű volna, erős és szelíd,
 mint vihar után a júliusi ég,
 ha szél fújja felhők tincseit.

Izsák

(1Móz 22)

Kés pengéjén vér a nap,
 sírva nyüszít a fejsze nyele,
 száraz ágak kötege reccsen.
 Sikoltani kellene.

Minden olyan távoli.
 Ki a legfőbb a világon?
 Apja arcán a rettenet.
 Talán ez csak egy rémálom.

Izsáknak is próba volt.
 Összedőlt a régi világ,
 de apja hitének oltárán
 felnőtté vált akkor Izsák.